

נועם אמרים

דברי אלוקים חיים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיעור פרקי אצות, פרק שישי, ליל שישי פרשת פנחס, תש"פ

תשורי מראש אמונה

להורות על לעתיד לבוא

אתה עושה כן, אשריך וטוב
לך. אשריך בעולם הזה, וטוב לך
לעולם הבא.

השדרה תהפוך לנחש

להבנתה של משנה זו נקדים קודם כדרכנו להלך בשערי ההקדמות. תחילה נפתח בעיון בדברי הגמרא במסכת בבא-קמא (טו, א) שם מספרים לנו חז"ל שלאחר שבע שנים מיום מותו של אדם, הופכת שדרתו הטמונה באדמה, לנחש. והני מילי כאשר האדם לא היה כורע בחייו בברכת 'מודים', אולם מי שאכן כורע בברכה זו, אין שדרתו הופכת לנחש. והדברים פלאיים גם סתומים, מדוע שהשדרה לנחש תהפוך ומדוע

של זהב, שלכאורה הם ההיפך הגמור מצער, אולם באמת היה מצטער ביותר מאחר ולא התקינו סוליות למנועלים הללו והוא היה הולך יחף וכואב. ומאידך ישנו מי שתמורת מחיר זול ביותר הרי הוא קונה לעצמו דבר מאכל זול והוא מדשן בו את עצמו כמו שהיה אוכל תרנגולים מפוטמים וברבורים אבוסים. ואין מן הנמנע להרחיב בדבר. עוד חזון למועד.

עומדות רגלינו במוצאי יום צום שבעה עשר בתמוז, בפתיחתם של שלושת שבועות בין המצרים. מן הנכון להאריך בענייני המידות הטובות ודרכי ההתנהגות הנכונות שעל ידיהן נזכה לרומם את השכינה הקדושה מעפרה, כי אם ניטיב אורחותינו, נזכה להביא לבניין בית הבחירה, בית המקדש השלישי. ואם במידות טובות נתמיד, יהיה לנו פתחון פה לבקש מן שמיא שכבר במהרה יחיש לנו בן דוד גואלנו.

בשבוע זו לומדים פרק שישי במסכת אבות, פרק 'קנין תורה' שנקרא כן בהיותו מאסף ממשנה וברייתא, דברים ששנו חכמים בלשון המשנה בענייני לימוד התורה ואוחזים אנו במשנה ד:

כך היא דרכה של תורה: פת במלח תאכל, ומים במשורה תשתה, ועל הארץ תישן, וחי צער תחיה, ובתורה אתה עמל. ואם

א בענין זה לבד של הוראת 'וחי צער תחיה', אפשר להעמיק ולדרוש עוד ועוד. כי הרבה דרגות יש בדבר. כמו שהיה את הרה"ק תפארת ישראל מרוז"ן זי"ע שהיה מהלך במנועלים

אם כרע האדם במודים היא אינה נהפכת לנחש. אתמהה.

עוד מצאנו בגמרא (ברכות יב, ב) לגבי הדרך בה יש לכרוע ב'מודים'. הגמרא מספרת על רב ששת שהיה כורע במודים, בכריעתו דומה היה ל'חזירא' (מין עשב נכסף), כורע בבת אחת. וכשהיה זוקף היה זוקף כחיוויא, כמו נחש, תחילה מרים ראש ואז אט-אט גם את כל גופו.

ואם נתבונן נראה שלגבי מודים, לגבי הודיה לה', ישנו חילוק קיצוני בין האדם לבין הנחש. בעוד האדם אמון להודות לקונו ולברך לו, להודות על כל נס ונס שהוא עושה לו בכל פסע שהוא פסע ובכל צעד שהוא צועד. על כן הוא כורע ומשתחוה לבוראו ומודה, מודים אנחנו לך. הרי שהנחש אינו כן, הנחש קולל שבכל מאכל שהוא אוכל, הוא מרגיש טעם עפר, וזוהי הקללה הגדולה ביותר שכן בכל מקום שהוא הולך יש לו עפר מזומן לאכילה והוא אינו צריך להתחנן בפני בוראו שימציא לפניו דבר מאכל וממילא גם אינו מודה לבוראו. וזהו היפך באדם מבנחש. בעוד האדם אמור להיות מהותו מודה ומשבח לבוראו, הרי שהנחש אינו מודה לבוראו ואינו נושא שבח למקום.

ברם, אם האדם אינו מודה ומשבח לבוראו, ויותר גרוע - אם אינו מבין כלל שהוא צריך להודות לבוראו בליבו ובכליותיו על כל הטובה שהוא גומל עמו, אות הוא שנדבקה בו מטומאתו של הנחש, טומאת כפיות הטובה ואי ההודיה. ולא זו בלבד, אלא גם מי שאינו מודה ומכיר טובה לבן אנוש אשר גומל עמו טובה, וקל וחומר אם אינו מכיר כלל שעליו להודות למי שהיטיב עמו, בין בטובה גדולה ובין בטובה קטנה - הרי הוא כפוי טובה, וכפיות טובה היא מהמידות המאוסות בעיני הבורא יתברך. ואדם כזה, הרי הוא בכלל הקללה הנמרצת שקילל הקב"ה את

הנחש לאחר שהחטיא את אדם וחווה (בראשית ג, יד) **ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השרה**. רחמנא לשיזבן.

מכאן נוכל להבין שאכן אותו אחד שאינו כורע במודים, אות הוא שהוא אדם כפוי טובה ומידתו מידת הנחש ומטומאתו של נחש נדבק בו, שהרי אינו כורע - מתוך שאינו חש הכרת הטוב לבוראו על כל אשר הוא גומל עמו. ולא זו בלבד, אלא גם לבני אדם כך הוא מתנהג, כי מי שהוא כפוי טובה כלפי שמיא, סימן הוא שהוא גם כפוי טובה כלפי בני אדם הגומלים לו כל טובה. וממילא אדם כזה סופו ששדרתו הופכת לנחש, כי נדבקה בו מטומאת הנחש.

ועדיין שומה עלינו להעמיק עוד בדבר הזה, להבין מדוע דווקא לאחר שבע שנים הופכת השרה לנחש ומה טעם פנימי יש בדבר הלזה.

תשורי מראש אמנה

במדרש (שמות רבה כג) דורשים על הכתוב (שיר השירים ד, ה) **תשורי מראש אמנה** - עתידין ישראל לומר שירה לעתיד לבוא, שנאמר (תהלים צח, א) שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה. ובאיזה זכות אומרים ישראל שירה, בזכות אברהם שהאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שנאמר (בראשית טו, ו) והאמין בה'. היא האמונה שישראל נוחלין בה (בזכותה נוחלים את ארץ-הקודש) ועליו הכתוב אומר (חבקוק ב, ד) וצדיק באמונתו יחיה, הוי תשורי מראש אמנה. עד כאן לשון המדרש.

ונבאר בהקדם המסופר בגמרא (סנהדרין צד, א) לגבי מלחמתו של סנחריב שהיתה מלחמת עולם ממש, שכן הוא כבש את כל מדינות העולם, ולא זו בלבד אלא שהיה מבלבל את האומות ומערבבם, שולח אומה אחת למדינתה של אומה אחרת ואת האומה האחרת למקום שלישי - זאת על מנת לייגעם ולהתיש כוחם

שלא ישיבו עליו מלחמת חורמה. עד כדי שמואז אותה מלחמה בה 'בא סנחריב ובלבל את העולם כולו', מותר לקחת גרים אפילו מבני עמון ומואב, מאחר וכל המקומות התבלבלו. ומספרת הגמרא שהקב"ה רצה להחיש את קץ הימים וביקש לעשות את סנחריב גוג ומגוג - שמלחמתו זו תיחשב כמלחמת גוג ומגוג העתידה להיערך באחרית הימים, ואילו את חזקיהו המלך הצדיק, ביקש הקב"ה לעשות למשיח.

באה מידת הדין וטענה לפני הקב"ה: ומה דוד המלך שכה הירבה לומר לפניך שירות ותשבחות, לא עשיתו למשיח. חזקיהו זה שעשית לו נסים ונפלאות כה רבים, ולא פתח פיו לומר לך שירה, תעשהו למשיח? ואכן מידת הדין סתמה בטענה זו את התקווה הגדולה להביא לקץ כל הגלויות, ומני אז כבר נחרב המקדש הראשון, נחרב גם בית המקדש השני ועדיין בחשוכא שרינן, בגלות מרה זו הנמשכת כבר כמעט אלפיים שנות מרירות.

באותה שעה בה סתמה מידת הדין את תקוות הגאולה, פתחה הארץ ואמרה: ריבונו של עולם, אני אומר שירה לפניך תחת צדיק זה ועשהו משיח. ופתחה ואמרה שירה, שנאמר (ישעיה כד, טז) מכנף הארץ זמירות שמענו, צבי לצדיק. אולם בקשתה לא התקבלה, אלא יצאה בת קול ואמרה: "אף על פי כן, רזי לי, רזי לי" כלומר שיש רז וסוד לפני הקב"ה ולפיו חזקיהו לא יהיה 'משיח' אלא דווקא דוד המלך הוא זה אשר עתיד להיות משיח צדקנו לעתיד לבוא. כך אנו אומרים גם בעת שאנו מקדשים את הלבנה - דוד מלך ישראל חי וקיים.

ההודות על לעתיד לבוא

טרם נמשיך, נשוב עוד לאותו מדש על הכתוב בשיר-השירים 'תשורי מראש אמנה' ונביא

פירוש אחר שאמרו שם חכמי המדרש - אמר רבי יוסטא, הר הוא ושמו אמנה², עד אותו ההר, ארץ ישראל; ממנו ולהלך חוץ לארץ. אמר רבי אלעזר ברבי יוסי³, כשיגיעו הגלויות לשם יהיו אומרים שירה, לכך נאמר תשורי מראש אמנה. והדברים פלאיים ביותר וזקוקים לביאור ופענוח.

מאמר נפלא השמיע הרה"ק מהרי"ד מבעלזא ז"ע בשמו של השל"ה הקדוש לבאר את הכתוב בפרשת בשלה, **אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת**. והוא מקדים להניח יסוד חשוב. שהנה בני אדם דרכם להודות ולשבח את בוראם רק לאחר שהצרה הצוררת אותם עוזבת אותם, שאז הם ממלאים פיהם בשיר ובשבחה למי שעשה ניסים ונפלאות, רפואות וישועות⁴. לא כן הצדיקים אשר מרוב שעוד באמצע ימי הצרה, בתוך ימי הרעה, המה כבר מאמינים באמונה תמה שהנה-הנה, קרובה היא הישועה לבוא, עד שהם רואים ממש את הישועה מתקרת באופן מוחשי, הצדיקים הללו כבר מודים ומשבחים לבוראם בעוד הצרה עומדת

ב רבות אפשר להאריך לגבי זיהויו של הר זה ששמו אמנה. בירושלמי מסכת חלה אנו מוצאים דברים לגבי ההר הזה ורבים האריכו בספרי המפרשים להבין היכן הוא אותו ההר (ובביאור של מהדורות ארטסקול על הירושלמי ישנה אריכות יתרה בדבר ומגיעים שם למסקנה שההר קיים עד היום הזה וככל הנראה מיקומו הוא במקום מסוים במדינת טורקיה), ואין כאן המקום להאריך בדבר.

ג דומני שנכון להגות 'רבי אלעזר בן רבי יוסי' והכוונה לתנא הקדוש רבי אלעזר בנו של רבי יוסי הגלילי, והוא טמון במושב דלתון אשר בגליל העליון.

ד כפי שאנו רואים במצב זה בו אנו שרויים כעת, כאשר נגף ה'קורונה' מבלבל סדרי עולם וצרה צרורה היא לנו. בני אדם מיטלטלים בטלטולי גוף וממון ורבים הם המפחדים ונרעדים, אין אינו יודע מה יולד יום ומה יהיה ביום המחר. אין לך יום שאין קללתו מרובה משל חברתו והגזירות וכל ההגבלות מתחדשות מיום ליום. ואכן כל בני אנושא רואים את המצב כמצב של צרה כימים שצריך לעמוד בהם בתפילה ובתחנון לפני המקום ברוך-הוא שיוציאנו מן המצב הזה במהרה ושים סוף וקץ לכל צרותינו. לבקש מלפניו שתעלה ארוכה לכל מכותינו ולא ישמע חלילה שוד ושבר בגבולנו.

בפתח, כי כבר אז הם משבחים על הישועה הגדולה העתידה לבוא.

הדברים אמורים גם לגבי צרת הצרות - שהיא הגלות המרה בה אנו שרויים, וישועת הישועות - ביאת משיח צדקנו. שכן הצדיקים אינם ממתנינים עד שיבוא גואל צדק, הנה מלכך יבוא לך צדיק ונושא הוא, על מנת להודות ולהלל, אלא כבר עתה, כשהם עדיין שרויים בעומוק חשכת הגלות, הם כבר מודים ומברכים לאלוהיהם, הם כבר משבחים בשיר וברננה את הבורא על הגאולה העתידה - זאת מתוך אמונה חושית שאכן בקרוב ברננה נעלה אל הר ה'. לא כן פשוטי העם שהם בוכים על צער הגלות ואין להם את אותה אמונה מופלאה לקיים אז ישיר משה, לשיר עתה בלשון עתיד, ישיר, לשיר עתה על עת הגאולה שתהיה לעתיד לבוא. וזהו הביאור בדברי המדרש שבני ישראל, כלומר כללות העם, לא יאמרו שירה אפילו כאשר יחזו בעיניהם אתחלתא דגאולה, ורק כאשר יגיעו להר אמנה שהיא בפתיחתה ובתחילתה של ארץ-הקודש, רק אז יפצחו פיהם בשיר ובקול תורה להקב"ה על כך שיום גאולים בא.

אמנם על הצדיקים מוטל לרומם את העם שבשדות, לפנות אל יתר חלקי עם בני ישראל ולזרזם לתפוס במושכות האמונה, להאמין בגאולה העתידה באמונה כה חושית ואיתנה, אמונה כה עצומה, עד שכבר יהיו מסוגלים מאתה להודות ולשבח על הגאולה העתידה במהרה.

לא 'מקוים' אלא 'קיוונו'

לאור דברי קדשו נוכל להוסיף ולבאר שאכן לפי מעלה מרוממות זו של הרגשת מוחשיות הגאולה כבר עתה בעת הגלות, נתקנו ברכות תפילת העמידה. בראותנו שאנשי כנסת הגדולה

הקדימו את בקשת 'השיבה שופטנו כבראשונה' שהיא בקשה על מה שיתרחש לאחר הגאולה, לפני בקשת הגאולה עצמה - 'את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח'. זאת מתוך אמונה מוחשית שהנה-הנה משיח עתיד לבוא, אמנם אנו נוסיף עוד מעט ונבקש על זה, אולם מרוב האמונה הרי לנו כאילו משיח כבר הגיע ומן הנכון למהר לבקש 'השיבה שופטנו כבראשונה'.

אף בברכת 'את צמח דוד עבדך' עצמה נוכל לראות את האמונה החושית הזו, שכן אנו אומרים שם 'ולישועתך קיוונו כל היום', לא 'אנו מקוים' בלשון הווה, אלא 'קיוונו' בלשון עבר, כי מרוב שאנו מאמינים בחוזק שעתידה הגאולה להגיע במהרה, אנו רואים את תקוותנו לגאולה כנחלת העבר - כי הנה כבר נשלמה התקווה בראותנו כבר בעיני האמונה את ביאתו של מלך המשיח אשר לו יקתה עמים. עד כדי כך, עד שכאשר יבוא אליהו יבשרנו: "הגיע זמן גאולתכם", נקבל את הדברים כמי שמספר חדשות ישנות, כי בעינינו ובהרגשתנו, משיח כבר הגיע, מרוב שאנו מאמינים בו וחיים אותו.

מדרגת דוד המלך

מדרגה גבוהה זו היתה נחלתו של דוד מלכא משיחא, ולא בכדי אמר הקב"ה 'רזי לי, רזי לי, ברצותו שדוד המלך דווקא הוא יהיה מלך המשיח לעתיד לבוא, כי הוא היה זה אשר האמונה היתה ברורה אצלו כקילורין, והוא ראה כבר בעיניו את הגאולה העתידה, את יום ה' הגדול בו פתאום יבוא אדון אל היכלו.

כך אנו מוצאים בגמרא (ברכות ז, ב) המבארת את הכתוב בתהלים - **מוזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו**, ותמהה הגמרא על אומרו 'מוזמור' לדוד, מלשון זמר, והלא כאשר הוא הגיע למצב כזה שעליו לברוח מאבשלום בנו, היה עליו לומר

'קינה לדוד' ולא 'מזמור לדוד'; ומתרצת שדוך המלך זימר לפני המקום שכן בתחילה כאשר ידע שהוא עתיד לברוח מפני מבקשי נפשו, חשב שיהיה זה עבד או נכרי, אולם כשהוא ראה שבנו הוא זה הרודף אחריו - הוא שמח וזימר מזמור. ולכאורה קשה, מילא אם היה זה עבד או כנעני, היה יכול להיות בטוח בניצחונו עליו, אולם עתה שזה בנו - מאן יימר שינצחו, ועוד יותר היה עליו לקונן קינה.

אלא זו היתה מדרגתו של דוד המלך, בעומק הצרה והצער, בעודו עסוק בבריחה מפני אבשלום בנו, הוא כבר היה עסוק בלזמר להקב"ה מזמור להודות לו על הצלתו. דוד הביט על כך שאבשלום הוא הרודפו וראה בזה את הנקודת טוב - שכן אם בנו הוא הרודף אחריו שמת סוף-סוף הוא יתמלא חמלה על אביו ולא יהרגנו חלילה. ומשראה את הדבר הזה - הוא כבר ראה מול עיניו את ישועתו השלימה וכך, בעודו שרוי בצרה עצמה כבר החל מזמר ומשורר ומשבח לאלוקיו.

ולכן דווקא דוד המלך, זה אשר בטחונו היה חזק ואמיץ כל-כך עד שהיה יכול להודות לבוראו טרם תבוא הישועה - דווקא הוא זה אשר לו שמור כתר המלוכה והוא זה אשר ראוי להיות מלך המשיח, גואל הצדק. ואת מידתו זו השריש דוד המלך לדורות עולם, שיהא אדם יכול להודות לבורא גם טרם תבוא הישועה מתוך אמונה תמימה שאכן הישועה הגדולה בוא תבוא. ועל כן אנו מבקשים דבר יום ביומו, שלוש פעמים ביום - את צמח דוד עברך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך, כי לישועתך קיווינו כל היום, בלשון עבר דייקא.

בדרכנו זו נוכל להמשיך ולבאר את רצונה של הארץ לומר שירה תחת חזקיהו המלך. כי הארץ רצתה לומר את השירה של לעתיד לבוא, לפצוח

בתוך הגלות בשירה על הגאולה העתידה מתוך אמונה מוחשית, אולם הקב"ה לא רצה שהארץ תהא זו אשר משוררת שירת אמונה דלעתיד לבוא - שכן השפעתה של הארץ תהא פחותה מאשר השפעתו של דוד המלך אשר יצליח להשפיע על בני ישראל להודות לבורא על הגאולה העתידה גם טרם נראה אותה בעינינו.

גאולות מנצפ"ך

ונוסיף נדבך על גבי נדבך מדברי המדרש (מקורו בפרק מ"ח של פרקי דרבי אליעזר) המבאר שהגאולות כולן באו מכוח אותיות מנצפ"ך. גאולת מצרים היתה בכוח האות פ', כדכתיב - פקוד פקוד אלוקים אתכם. אברהם אבינו נגאל בכוח האות ך' שנאמר לו - לך לך מארצך. יצחק אבינו נגאל וניצל בכוח האות מ' כפי שאמר לו אבימלך מלך גר - לך מעמנו כי עצמת מאיתנו מאד. יעקב אבינו ניצל בזכות ובכוח האות נ' שנאמר אצלו - הצילני נא מיד אחי מיד עשיו. הרי לנו שכל אותיות מנצפ"ך שימשו לגאולת עולם מלבד האות ין' אשר היא שמורה לעתיד לבוא ובה עתיד הקב"ה לגאלנו מן הגלות המרה הזו לומר לבני ישראל - צמח צמחתי לכם, שנאמר (זכריה ו, יב) 'איש צמח שמו'. וכך אנו מתפללים, את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח.

על פי דברי המדרש המופלאים הללו, מבאר המקובל האלוקי הגה"ק רבי שמשון מאוסטרופוליא זי"ע את דבר הכתוב - מכנ"ף הארץ ומירות שמענו צבי צדיק. שכן מכנ"ף ארבע אותיות אלה דמנצפ"ך כבר ומירות שמענו, כי כבר היתה בהן גאולה, אולם היו אלה גאולות של יחיד, כמו אברהם יצחק ויעקב או גאולה שאינה עולמית כמו גאולת מצרים. אולם צבי מלשון שאנו אומרים באקדמות 'צבי וחמיד', מלשון רצון ותשוקה,

להכניע קליפת 'נחש' ו'כלבים'

נעמוד קמעא לבאר את עומק קליפת הנחש. כי כך איתא בזוהר הקדוש שמרכבת הסטרא-אחרא מורכבת משבעים שרים טמאים של אומות העולם. מימין - שלושים וחמשה שרים השייכים לקליפתו של ישמעאל שהיא קליפת החמור, ישמעאל נמשל לחמור כשאמר עליו אברהם אביו - שבו לכם עם החמור, עם הדומה לחמור. ומשמאל - שלושים וחמשה שרים מקליפת עשו, קליפת אדום שהיא קליפת הדור. על שניהם שורה הטומאה הגדולה והכוללת שהיא קליפת הנחש ועל כן נח"ש נטריקון נחש חמור שור. ואם נחשב את שלושתם יחדיו שהם כוח הטומאה הכוללת, נמצא סך אלה קי"ח. וכוח טומאה זה הוא מקור האפיקורסות שיש בעולם, מקור הכפירה.

וזה לעומת זה עשה האלוקים, שמולה עומדת מרכבת הקדושה והאמונה, שהיא מרומזת בתיבות מקרא האמונה - שמע ישראל הוי"ה אלוקנו הוי"ה אחד שאף התיבות הללו עולות כמספר אלה קי"ח כלעומת מספר הקליפות הטמאות. כי הנחש הוא קליפת האפיקורסות אשר אינו מכיר בכך שעליו להודות לבוראו ומנגד יש את האמונה הטהורה אשר כל האוחזים בה מרבים להודות לה, לא רק על ההווה ועל העבר אלא גם על העתיד, מרוב שהם רואים באמונה חושית את העתיד רב הישועות.

ברם, מעל קליפת הטומאה הרבה של הנחש הכולל בתוכו גם קליפת שור וחמור, יש קליפה גדולה ונורא עוד יותר, אבי אבות הטומאה ממש, והיא קליפת הכלבים, הכלבים המה שורש עזות המצח. ועליהם מתמיה רבי ישעיה תלמידו של רבי חנינא בן דוסא על כך שהכלבים

כי התשוקה משתוקקת לצדיק לאות צדיק אשר בה ובכוחה נזכה לגאולה השלימה, גאולת עולמים.

והדברים יכולים גם להעניק לנו תוספת ביאור מדוע נאמר דווקא פסוק זה בגמרא לגבי הארץ שרצתה לומר שירה, כי היא רצתה לומר שירה בבחינת 'צבי לצדיק', שירה על הנס של לעתיד לבוא וכפי שביארנו בסייעתא דשמיא.

המחזיר שכינתו לציון

וזה עניינה של ברכת 'מודים'. שכן קודם לכן אנו מבקשים 'רצה ה' אלוקינו... והשב את העבודה לדביר ביתך' מבקשים על העתיד, אולם אנו חותמים בלשון הווה 'המחזיר שכינתו לציון' ולא בבקשת 'שיחזיר שכינתו לציון', וזה משום שאנו אוחזים במידת האמונה אשר למדנו מפי דוד המלך, שאנו רואים כבר עתה את הגאולה כמוחשית ואנו כביכול רואים ומרגישים כבר אתה שהקב"ה מחזיר את שכינתו לציון ועל כן אנו יכולים להמשיך ולהודות, מודים אנחנו לך - כשהוא מודים על הגאולה העתידה כמו שכבר היתה, מרוב כוח האמונה אשר השריש בנו דוד מלכא משיחא.

כעת נבין שמי שאינו כורע במודים - כלומר אינו יכול להודות להקב"ה מתוך אמונה, סופו ששדרתו תהפוך לנחש, כי בכך שאינו יכול להודות לבוראו, הוא מראה שנדבקה בו מזוהמתו של הנחש. והדבר מתרחש כעבור שבע שנים דווקא, כי מספר שבע מסמל את הטבע וגם אדם כזה הוא זה שתולה הכל בטבע ובמקרה ועל כן אינו משים ליבו שעליו להודות לבוראו בהודיה אמיתית, לעילא מכל ברכתא ותושבחתא.

עליהם נאמר 'והכלבים אשר המה עזי נפש לא ידעו שבע', הם אומרים שירה? קליפת הכלבים הזו היא מה שאנו רואים בעינינו שכל הרשעים אוהבים כלבים ומחבבים אותם, כי הם אכן מקושרים אל כוח הטומאה הנחות והמסואב הזה, אבי אבות הטומאה. ואם נחשב את מניין הקליפות של **נחש, חמור, שור**, ונצרף את הקליפה הנוראה של **כלבים** נמצא סך **ארף רב"א**.

ובני ישראל המה עזים שבאומות, אלמלא התורה הקדושה המה נופלים אל תהומות העזות, אל טומאת הכלבים החמורה שבחמורות. ורק על ידי שעמלים להתקדש בקדושת התורה, זוכים להינצל מאותה עזות פנים ועזות מצח, מבחינת הכלבים עזי הנפש. ואנו על ידי שאנו עמלים בתורה אנו משברים את הקליפה הזו שהיא השולטת באומות העולם וכל מהותה היא עזות הפנים, הדמוקרטי"ה והרגשת כוח השלטון בידו של כל יחיד ויחיד מתוך תענוגות עולם הזה.

מכניעים את הקליפות בעמל התורה

שמה נוכל לבאר לאור כל האמור שבמשנה אשר למדנו, חפץ התנא ללמדנו איך יוכל כל אחד ואחד מבני ישראל לקיים מצוות 'ובערת הרע מקרבך' ועל ידו יקוים 'וכל הרשע כולה בעשן תכלה'. כי אם נחשב את מה שמנה התנה בדרכי התורה, שאדם צריך לאכול **פת** במלח ולשתות **מים** במשורה ולישון על **הארץ** ולחיות חיי **צער**. נלקט את ארבע התיבות הללו, **פת, מים, ארץ, צער**. נמצא את המספר הכולל של הקליפות כולן, כולל קליפת כלב, **ארף רב"א**. כי זה לעומת זה עשה האלוקים, כי על ידי שאדם מתייגע כך בדרכה של תורה, חי חיי צער ומונע

מעצמו את תענוגות העולם הזה, על ידי כן הוא משבר את כוחות הטומאה ומכניע את הקליפות הטמאות. וכמוכן **שאם אתה עושה כן, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא**.

נוכל להוסיף עוד ולבאר שאכן את הקליפות מכניעים על ידי שעושים את ההיפך מבחינת הנחש שאינו יודע להודות, אלא אנו מודים ומשבחים להקב"ה, **אשריך בעולם הזה** אנו אומרים לפני 'אשרי' ומהללים שבחו בעולם הזה כבר על מה **שטוב לך לעולם הבא** - שכבר כעת אנו מודים על החסד אשר יגמול עמנו לעתיד לבוא.

אחי ורעי, אנו פותחים כעת את שלושת השבועות של בין המצרים, שבועות בהם עלינו להשקיע בעבודת הבורא, לעמול בתורה ולהתייגע בה, ולהרבות בנתינת צדקה מתוך כוונה להוציא את העני משפלות מצבו ועל ידי כן להוציא את השכינה הקדושה מעפרה שכבר נזכה במהרה ליום בוא גואל צדק, יום בו נזכה לעלות וליראות בהר ה' בירושלים. שנזכה להינצל מכל הדינים אשר מלכות הרשעה והזדון מעוררת על ראשי עם בני ישראל ונזכה כולנו, יהודים בכל מקום שהם, המוכים ומושפלים על ידי המלכות - אם כי אמנם עלינו לדעת שמה שמשפילים ומונעים אותנו מללמוד ולהתעלות, הכל הוא סימן מן השמים שאין אנו ראויים לכך - כולנו נזכה לקיים **שבת** **בבית ה'** **כל ימי חיי**. ונזכה להיות מאלה המודים ומשבחים לפני הקב"ה.

יעזור ה' ששלושת השבועות הללו יהפכו מאבל ומיגון לשמחה ויום-טוב ונזכה באלה הגופים לקבל פני משיח צדקנו במהרה, אמן.

יצדיקים ישמחו ועלצו לפני אלקים וישישו בשמחה

בקול רינה וחדוה, גשים אנו יחד עם כל קהל המוני אנשי שלומנו די בכל אתר ואתר לאחל מעומקא דליבא ברכת "מזל טוב" אל מול פני הקודש, עטרת תפארת ישראל אבינו רועינו ומאור חיינו, אשר בצילו הטהור אנו חוסים, ומימיו אנו שותים

כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

לרגל השמחה השרויה במעון הקודש בהולדת נכדו נכד לבנו הרה"צ אב"ד קה"ק בארא פארק ליט"א בן לחתנו הרה"צ ר' אהרן משה טייטלבוים שליט"א

ואנו תפילה שישפיע עלינו שמחה זו שפע ברכה וסייעתא דשמיא, ונזכה כי כ"ק מרן שליט"א יאציל עלינו מרוחו פי שנים, ויאריך ימים על ממלכתנו בבריות גופא ונהורא מעליא, להדרכינו בנתיבות חיים, על מי מנוחות ינהלנו עדי ביאת גואלנו בב"א.

מברכים נאמנה אנ"ש די בכל אתר ואתר

~ היולא דצדיקא ~

הרה"ק רבינו משה בן רבי צבי הירש, בעמח"ס ישמח משה כ"ח תמוז תר"א

התודה והברכה לידידינו היקר שתרתם מהוננו את גליון השבוע

ע"י ידידינו

הרה"ח ר' יהודה זאב ווייל הי"ו וומס"ב

לכרכה וסייעתא דשמיא בכל העניינים

מעומק לבבינו מברכים אנו ברכת מזל טוב לאנ"ש היקרים כל אחד בשמו הטוב יבורך הלוא המה

הגה"צ דומ"ץ סאטמור ירושלים שליט"א ולחתנו הרה"צ ר' אשר זעליג חנון שליט"א לרגל היכנס נכדו / בנו הבה"ח חנניה יום טוב ליפא נ"ו לעותומ"צ

הרה"ח ר' בן ציון הכהן ברבר הי"ו אלעד לרגל הולדת בתו

יה"ר שיוכזו לראות רוב נחת מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה לחופה ולמעש"ט עד ביגוא"צ בב"א

התודה והברכה לידידינו היקר שהשתתף בהוצאת הגליון

הרה"ח ר' אפרים שלמה טאמבור הי"ו אנטווערפן לרגל היכנס בנו הבה"ח משה יהודה נ"ו לעותומ"צ

יה"ר מלפני אבינו שבשמים שיזכה לראות רוב נחת יהודי מכל יוצ"ח ולגדלם לתורה ולחופה ולמצוות ע"ד התורה והחסידות וברך רביה"ק אכ"ר

יו"ל ע"י "מכון נועם אמרים" סאסוב רח' קדושת יו"ט 1, קרית ישמח משה, גני תקווה
טל: 052-768-8014 | פקס: 03-736-1653
dtsassov@gmail.com

הפצת הדא"ח לזיכוי הרבים - כל הזכויות שמורות ©

שעות רבות וכסף רב מוכנסות בעריכת הגליון שיצא בטוב טעם ודעת ובשפה ברורה, לכן פונים אנו בבקשה לכל אנ"ש לקחת חבל בנעימים ולהשתתף בהוצאות להפצת הדא"ח, ונאה הדבר ומקובל לתרום בעידן דחדוואת בעת שמחה או לעיני יקיריכם אא צרו קשר עם המכון ושאו את נדבת לבכם

לקבלת הגליון כל שבוע באימייל שלחו חדושה ל: dtsassov@gmail.com

זמנים לשבת פרשת מטות מסעי

ראש חודש מנחם אב: יהיה ביום הרביעי בשבת הבעל"ט המולד: יום ב' בצהריים בשעה אחד וארבעים ועשר דקות עם ט"ו חלקים

הדלקת נרות	מוצאי שבת ר"ת	ישמח משה
7:24	8:58	ירושלים
7:09	9:01	ניו יורק
8:06	9:36	לונדון
8:23	10:20	